

[Gert Petersen]

gans stjernekrigsplaner, men vi må også presse på for at opnå en positiv udvikling i nedrustningsforhandlingerne.

Her er den førende magts, USAs, holdning aldeles utilfredsstillende. Ved stædigt at fastholde, at USAs stjernekrigsprojekt overhovedet ikke kan forhandles, blokerer USA for ethvert fremskridt. Hvis vi kan tage statsministerens ord fra vores egen SDI-debat den 14. maj – og jeg henviser til sp. 9989 – for pålydende, må Danmark vende sig imod den amerikanske holdning og faktisk støtte den sovjetiske forhandlingsposition, nemlig at også stjernekrigsforskningsprojektet bør kunne afbrydes, hvis man kan opnå tilsvarende indrømmelser fra den modsatte side. Hvor store indrømmelser er i og for sig i øjeblikket denne sag uvedkommende. Det katastrofale er nemlig, at USA har tilkendegivet, at uanset hvor store indrømmelser Sovjet vil give, også med hensyn til sin egen rumforsvarsforskning, vil USA ikke standse sit forskningsprojekt. Det kan der overhovedet ikke forhandles om, siger amerikanerne.

Hvis der skal være bare den ringeste mening i Danmarks NATO-medlemskab – men det skal der måske ikke, jeg ved det ikke – må det bruges til et forsøg på at få ændret denne katastrofale amerikanske position. USA hævder selv, at dets forhandlingsoplæg er godkendt af og udarbejdet efter konsultationer med de allierede. Kan Danmark have godkendt dette oplæg? Jeg kan ikke forestille mig det. Jeg mener tværtimod, at Danmark klart må vende sig imod det – hvis ellers statsministerens ord fra den debat, vi havde den 14. maj, står til troende – og sætte alt ind på at få det ændret.

Vender vi os så til situationen herhjemme, skal jeg da ikke nægte, at regeringsflertallet har opnået resultater. Profitkvoten voksede fra 1980 til 1984 fra 33 pct. til 41 pct. Og når jeg tager udgangspunkt i 1980, skyldes det ikke talmagi, for profitkvoten i 1984 er den højeste i 25 år, men alligevel for lav for regeringen, og økonomer har beregnet, at som følge af overenskomstindgrebet vil den stige til 43 pct. i 1985 og 44 pct. i 1986.

Jeg er helt sikker på, at det er noget, som hverken regering eller finansminister vil beklage. Det er nemlig på disse tal, de måler regeringens succes. Vejen ud af Danmarks økonomiske uføre skal gå over stærkt forøgede restindkomster, som det hedder i den bor-

gerlige nationaløkonomis sprog. Vi andre kalder det profitindkomster. Det blev understreget under den debat, vi havde den 12. februar om den økonomiske politik. Dengang havde vi endnu ikke oplevet det brutale overenskomstindgreb, men det ligger helt på linje med det budskab, vi dengang hørte. En endnu skævere fordeling er efter regeringens opfattelse betingelsen for økonomisk fremgang, og denne yderligere skævvridning opnåede regeringen da også med dette indgreb.

Den succes, som regeringen vil opnå og hævder til dels at have opnået – vi har hørt statsministeren fortælle om den – er et resultat af en hårdhændet klassepolitik. Kapitalismens egne markeds kræfter skal løse problemerne. Staten skal nøjes med at nedbringe de generelle omkostningsvilkår for markedet, og herved forstås så altovervejende lønomkostningerne. De reduceres gennem direkte indgreb som ophævelsen af dyrtidsreguleringen og fastsættelsen af 2 pct.-rammen, og de skal reduceres gennem trusler.

Massearbejdsløsheden og de forringede sociale vilkår opfylder funktionen som en skræmmende trussel. Fastfrysning af dagpengenes minimumssatser og det nye forlig med det radikale venstre om de langtidsledige skal gøre det endnu mere skræmmende, endnu værre, at blive arbejdsløs. Regeringens succes bygger på, at et mindretal skal blive rigere, mens flertallet skal stilles ringere og et stort mindretal bringes i en helt elendig situation. Det er, hvad der sker, og det kan ikke nok så mange ord, ikke nok så mange tal bortforklare, for det er den virkelighed, som hundredtusinder af mennesker i dette land lever med. Det, man kalder succes, er succes for et mindretal.

Men hvad er det så, bortset herfra, for en succes, det borgerlige regeringsflertal taler så meget om? Er det en virkelig mærkbar nedgang i arbejdsløsheden? Det er det ikke. Et dramatisk fald i realrenten? Heller ikke. En lykkelig udvikling på betalingsbalanceområdet? Heller ikke. På de to mest afgørende balanceområder må regeringen i virkeligheden melde pas. Det ene er beskæftigelsen, det andet betalingsbalancen. Det sidste er værst, hvis man skal måle med regeringens egen alen. Arbejdsløsheden affinder den sig nok snarere med. Den har i hvert fald ikke angivet nogen klar målsætning for, hvornår arbejdsløsheden skal være afskaffet. Derimod